

— 2 —

E Seereis, dòò hann isch awwer degeje gehall. Vun rá Seereis hasch'e ebbes, wenn's uff es paa Monade nidd aankummd, forr ään äänsisch Wuch is'es Fubbes.

Moondaas fangsch'e aan, wild entschloss, dass de disch amisierschd. Rischdisch uffgedrähd winksch'e denne Bursche am Ufer zu, schdeggsch'dá dei greeschd Peif aan unn schdolsierschd uff'em Degg rum, als wäärsch'e de Käbdn Kugg^{Cook}, de Sör Fränsis Drääig^{Sir Francis Drake} unn de Grischdoff Kolumbus^{Christoph Kolumbus} all midnanner in ääner Person. Dinschdaas wäärsch'e froh, wenn de gaanidd eerschd härkumm wärschd.. Middwuch, Dunnerschdaa unn Freidaa meesch'de am liebschde dood sinn. Am Samschdaa bringsch'de's widder ferdisch, an me bisje Rinderbrih se nibbe, uff'em Degg se hugge unn mid me biddersiise madde Läschele Andword se genn, wenn disch midleidische Seele fròòe, wie de disch jedds fihlschd. Uff de Sunndaa fangsch'e widder aan rumselaafe unn feschdi Nahrung zu dá se nemme. Mondaa mòrje dann waadsch'de samd Reisetasch unn Räänschirm uff'em Owwerdeck, forr

widder an Land se gehn, unn dòò dääd's villeischd grad
aanfange unn dir Schbass mache.

Dòò falld má mei Schwaacher in, der wolld mòò e glääni
Seereis mache, forr seiner Gesundhääd ebbes Guddes se
duun. Forr vun London nòò Liwwerpuul ^{Liverpool} had'á e
Kabiin hin unn serigg gebuuchd; unn wie'á in Liwwerpuul
waa, had'á's nur noch uff ääns abgesiehn: nämlich sei
Riggfahkaad dabber los|segenn.

Wie isch vázehld gridd hann, is'es wie sauer Bier in dá
gans Schadadd aangebood worr, um e gans gewaldischer
Dääl billischer: Vákaaf worr is'es dann forr achzehn Pens
an e gallegranger Jingling, demm sei Aadsd had'em zu
Leiwesiwunge im Seeglima geròòd gehadd.

„Seeglima!“ had mei Schwaacher gesaad unn had'em sei
Billedd mid liebevoller Herdslischkääd in die Hand
gedriggd. „Ei dòòdevun grien Se genuch, dass es reischd
forr de Reschd vun Ihrem Läwe. Unn Leiwesiwunge! Ei
Sie brauche sisch uff'em Schiff nur hinsehugge, dòò grien
Sie meh Leiwesiwunge, wie wenn Se uff'em Feschdland
dääde Burdselbaam schlaan.“

Er selbschd, also mei Schwaacher, is dann mid'em Zuuch
seriggkumm. Er had gesaad, die Nord-Weschd-Eisebahn
wär forr ihne gesund genuch.

Dann hann isch noch e annerer Bursch gekennd, wo forr e
Wuch e Seefahrd an dá Kúsde endlang gemachd had.
Bevòr se losgescheesd sinn, is de Schduaad bei ne kumm,
forr mid'em aussemache ob'á wolld jedi Mahlzeit äänseln
bezahle odder die Vollpension forr die gans Tuur im
Vòraus.

De Schduaad had gemennd, es zwedde Váfahre wär jòò schunn e gudd Schdigg billischer. Forr zwei Pund finf Schilling gáb's die voll Váfleeschung forr die gans Wuch. Zum Frihschdigg gáb's Fisch unn denò Grillfleisch. Um ään es Middaaesse hädd vier Gäng. Òòmds um seggs dann die Haubdmahlzeit: Subb, Fisch, e Zwischegang, Bròòde, Geflischel, Salad, ebbes Siises, Käs unn hinnerhär e Dessär. Unn naachds um zehn dann schlislisch noch e leischdes Fleischgerischd.

Mei Freind haud gäär rischdisch rin. Desweje had'á gemennd, er solld das Aangebod forr die zwei-Pund-finf aannemme. So had'á's dann ach wirglisdch gemachd.

's Middaaesse is kumm, dòò ware se grad vòr Schiirness ^{Sheerness}. Er had nidd der Hunger geschbiird, wo'á gemennd hädd, dass'á ne solld hann. Er had's gudd sinn geloss mid me bisje gekochde Rindfleisch um'me Teebsche Erdbeere mid Sahne. Das had'em e gudd Schdigg vum Nòòmiddaa Grund zum Simmeliere genn. Mòl waa's'em so, als hädd'á seid Wuche bloos gekochdes Rindfleisch gridd. Dann widder had's'em geschien, er hädd seid Jòhre bloos vun Erdbeere mid Schlaachsahne geläabd.

Dezu ware Rindfleisch, Erdbeere unn Sahne aa nidd gligglisch midnanner, má hädd kinne menne, sie wære missgeschdimmd.

Um seggs han'se'ne geruf, es Òòmdesse wär ferdisch. Die Begeischderung, wo die Aankindischung bei'm ausgeleesd had, waa meh wie määsisch. Seim Gefühl nòò hädd'á awwer doch ebbes duun solle, forr vun seine zwei-Pund-finf ebbes absedraan. An Taue unn so Zeisch feschdgegglammerd had'á sisch nunner geschaffd. Vun

unne ruff is'em e herrlicher Geruch endgeje geschlaa:
Dufd vun Zwiwwele unn heisem Schingge, vámischd mid
demm vun gebròòdnem Fisch unn Gemis. De Schduaad is
uff ne zukumm mid me eelische Läschle unn had gesaad:

„Was derf isch bringe, Sör?“

„Misch! Hie raus!“ waa alles, was á an Andword
rausgridd had.

Dabber hann se ne nòò owwe geschlääfd, hann ne iwwer
die Leeseid gehong unn sisch selwer iwwerloss.

Die näägschde vier Daa had'á e äänfaches untadelisches
Läwe gefihrd, had sisch genährd vun Schbrudel unn
dinnem Kabidäänszwiebagg (will saan: de Zwiebagg waa
dinn, nidd de Kabidään), geje Samschdaa had'á die Nas
schunn widder so hoch gedraa, dass'á sisch an wässrischer
Tee unn druggner Tooschd gewaachd had. Am Moondaa
had'á sisch sogaa am'me Dribs Hihnerbrih geladdsd. Es
Schiff váloss had'á am Dinschdaa, unn wie's abgedambd is
vun dá Landungsbrigg, had'á'm gnaadschisch nòògeguggd:

„Dòò fahd's“, had'á gesaad. „Dòò váschwinnd's unn
holld Esse mid sisch forr zwei Pund, wo vun Reschd weje
mir geheerd unn isch hann's nidd gridd!“

Hädd'á bloos ääner Daach noch gehadd, so had'á gesaad,
er hädd denne Riggschdand noch voll uffgeholl.

Isch waa also absoludd geje e Seefahd. Nidd edwa weje
mir, hann'isch ne erglärd. Mir wär's nidd schwummrish
genn. Awwer um de Schorsch hann'isch má Sorje
gemachd. De Schorsch had gesaad, er kām schunn gudd
sereschd, awwer em Härris unn mir dääd'á abròòde, weil'á
sischer wär, dass'es uns zwei raulisch gáb. De Härris had

gesaad, ihm wär's immer schunn e Räädsel gewään, wie's Leid hingrien, dass'se seegrank gäwe, er dääd menne, die däåde das eggstra, forr sisch wischdisch se mache. Er hädd sisch schunn ofd gewinschd, aa mòò seegrank se genn, awwer er hädd's um's Fregge nidd schbidds gridd.

Dann had'á uns Schdiggelscher vázehld: Wie er emòòl iwwer de Kanal gefah is unn die See is so hoch gang, dass'se die Passaschiere in ihre Koje hann misse feschdbinne, unn er unn de Kabidän ware die äänsische läwende Wese an Bord, denne's nidd miserawel waa. Manschmòò sunschd ware's dann er unn de zwedde Schdeiermann, wo nidd grank ware, jedefalls immer er unn noch änner. Unn wenn nidd er unn e annerer, dann ewe er allään.

's is schunn váriggd, awwer kánn Mensch is jemòòls seegrank – an Land. Uff See begeeschne dá jede Menge Leid, wo's nidd gudd gehd, dòò gebbd's ganse Schiffsladunge, denne is'es hundsmiserawel. Awwer uff feschedem Boddem hädd'isch noch de eerschde se dreffe, wo wenischdens ungefáhr wisd, wie das is, wem'má seegrank is. Wo sisch die dausende unn awwerdausende Seefahdsgeschädischde uff'em Land vágrimmele, is unn bleibd e Geheimnis.

Wär de greeschde Dääl vun all denne Leid so wie der Bursch, wo má uff dá Fahd nòò Jaames^{Yarmouth} mòò begeend is, dann kinnd'isch das Räädsel gans äänfach leese. Mir hann grad vun da Landungsbrigg Siid^{Southend Pier} abgeleed, dòò had er schunn gefáhrlich aus me Bullau rausgehong. Isch renne zu'm hin forr ne se redde.

„Ää! Kumme Se weider rin!“ hann’isch gesaad unn hann’ne an dá Schuller gezobbeld. „Sunsch falle Se noch iwwer Bord!“

„Òòh Mensch! Wenn isch’s doch bloos schunn wär!“ Meh Andword kunnd’isch nidd grien; so hann’isch ne hald geloss.

Drei Wuche druff heer’isch denne selwe im Frihschdiggsraum im’me Hodel in Baas^{Bath}, wie’á vun seine Reise vázehld unn mid halb iwwergeschnabbder Begeischderung schwadduddeld, wie aarisch er die See liebd.

„Ach wohär dann“; waa sei Andword, wie ne e zaader Jingling nòò Seegrankhääd gefròòd had. „Jòò , doch, äämòò vòr Kab Horn waa’s má aach mòò e bisje mulmisch. Awwer mòrjns druff waa dann ach unser Schiff im Äämer.“

Isch hann gefròòd: „Saan Se mòò, ware Se nidd ach neilisch vòr’m Siidpier e bisje schoggelisch unn wolde iwwer Bord geschmiss genn?“

„Wo? Am Siidpier?“ had’á gans wures serigg gefròòd. „Ei jòò, má ware uff dá Fahd nòò Jaames^{Yarmouth}, am Freidaa vòr drei Wuche.“

„Ääääh – ei – jòò...“ is’em dòò doch e Lischd uffgang. „Jedds wääs’isch widder. Denne Nòòmiddaa waa’s má so rischdisch eeglich raulisch – vun de Essischgurge. Die miserawelschde Essischgurge, wo isch je gess hann uff me aanschdännische Schiff. Hann Sie aach devun gess gehadd?“

Was misch aangehd, isch hann eÄnns-A Váfahre enddeggd, forr geje Seegrankhäd vòrsebeische: Isch balangsiere misch aus. De schdehschd midde uff'em Degg, unn wenn's Schiff ruff unn runner gehd, beweesch'de dei Kerber demm immer so endgeje, dass'á genau im Lood bleibd. Gehd de Schiffsbuuch hoch, leesch'de disch nò vòore, bis'es Degg nägschd an dei Nas schdubsd. Unn wenn's Hegg hochgehdt, leesch'e disch serigg. Das wär alles. Das gehd! Wenischdens forr ään, zwei Schdunne. Forr e Wuch allerdings wersch'de's kaum hingrien.

De Schorsch had gesaad: „Fahre má hald de Fluss nuff!“

Dòò hädde má doch frisch Lufd, Beweeschung unn Ruh. 's gäb dauernd ebbes anners se siehn, das dääd unser Geischd in Gang halle (samd demm, was de Härris anschdell vum'me Geischd häd). Die Aanschdrenzung gäb e gudder Abbedidd, unn schlòòfe dääde má dòòdevun aach noch.

De Härris had gesaad, er kinnd sich beim beschde Wille nidd vòrschdelle, dass de Schorsch ebbes solld duun, wo'á noch schläfrischer gäb wie gewehnlisch, weil das kinnd gefährlich genn. Er kinnd nidd bekebbe, wie de Schorsch solld noch meh schlòòfe kinne wie bishär sowisso schunn. De Daach häd doch hald emòò bloos vierezwansisch Schdunne, ob Summer odder Winder. Awwer wenn'á dann schunn meh wolld schlòòfe, kinnd'á jòò wohl genauso gudd dood sinn; das käm uff äänns eraus unn dezu kinnd'á noch das ganse Geld forr Koschd unn Wohnung schbare.

Awwer egal wie, had de Härris gesaad, de Fluss, das dääd ihm passe bis uff's ‚T‘. Es ‚T‘? Also isch wäas jòò nidd, was so e ‚T‘ sinn soll (mòò abgesiehn vum'me

Seggspenni-Tee mid Brood, Budder unn Kuche sadd; das is jòò scheen billisch, wenn de noch niggs Rischdisches im Bauch haschd). Awwer saa' má hald so: Wenn jeder so e ,T.' hann will, dann werd's wohl niggs Schleschdes sinn. Had's má hald aach bis uff's ,T' gepassd, unn de Härris unn isch hann alle zwei gesaad, es wär e guddi Idee vum Schorsch. Unn das ham' má im'me Ton gesaad, aus demm rausseheere waa, wie mir geschdaund hann, das de Schorsch ebbes so Váninfdisches kunnd saan.

De Äänsisch, wo sisch nidd wolld erwärme forr denne Vòrschlaach, das waa de Mondmorensi. Er wäär noch nie forr de Fluss gewään, had'á gemennd.

„Forr eisch Kerle is das e fein Sach“, ha'á gesaad. „Wenn ihr das gääre hann, isch jedefalls gaanidd. Forr misch gebbd's dòò niggs se duun. Was soll'isch dann mid Landschaft? Unn raache? Duun isch villeischd raache? Ihr halle nidd aan, wenn'isch e Radd siehn; unn wenn'isch misch schlòòfe leje, dreiwe ná irjend e Fubbes mi'm Bood unn schoggle misch raus. Also wenn'á misch fròòe. Isch nenne die gans Sach de reine Bleedsinn.“

Awwer wenn schunn: Mir ware drei geje ääner, also waa de Aandraach aangenomm.

